

[Søren P. Larsen.]

hold. En rolig Udvikling, det længes man efter, da de voldsomme Dønninger fra det tredje Riges Sammenbrud langt fra har lagt sig. Vi fra Venstre har ikke, som man har det fra anden Side, en Patentmedicin, hvorom vi kan sige: Drik af den, saa gaar det hele af sig selv! Vi siger ganske jævnt, at de forestaaende Vanskeligheder skal overvindes ved Arbejde, gennem Produktion. Det er muligt, at Tiden fremover ikke byder paa lette Dage og ikke byder paa fantasifulde Fremtidsperspektiver. Der maa vi huske paa, at vort Slægtled faar sin Opgave. Slægtled før os har rejst sig, efter 1814, efter 1864, nu er det vort Slægtled, som skal vise, om vi har Styrke og Kraft til at rejse os efter de Slag, som Nazinæven slog, da den terroriserede det danske Folk. Vi blev paa underfuld, ja, jeg kan sige paa mirakuløs Maade reddet og skaanet for den sidste Gru, som Krigen meget let kunde have ført med sig. Afviklingen af Krigstidens og Efterkrigstidens Problemer og Genopbygningen af det frie Danmark, er det ikke en Opgave, som kalder paa alle, gamle som unge, og kan dansk Ungdom ønske sig en smukkere og større Opgave end den, der ligger her? Jeg kan sige, at Venstre vil baade før og efter Valget af al Evne være med i dette Arbejde.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan ikke lade være i Dag at tænke paa den Dag netop for 5 Aar siden, da vi første Gang efter Besættelsen mødtes her i Tinget til første Behandling af Finansloven. Der blev da her givet Udtryk for den dybe Sorg, der besjælede alle Danske, men der blev ogsaa givet Udtryk for den faste Tro paa, at vort Folk vilde bestaa Prøven, at ingen Magt i Verden vilde kunne overvinde vort Folks Vilje til Livet, vor Vilje til at være os selv, vor Modstand mod Undertrykkelsen. I Dag kan vi sige, at vor Tro ikke blev beskæmmet. I Dag mødes vi atter som et uovervundet Folk til Behandling af Aarets vigtigste Lov. Jeg husker, at jeg hin Dag for 5 Aar siden brugte det Udtryk, at ingen af os herefter vil være helt den samme som før. Jeg haaber, at vi ogsaa i Dag alle føler det saaledes, at ingen af os er den samme som før. Vi er ikke blevet ens, og Brydningerne vil maaske i Fremtiden blive meget store, men alligevel har det, vi har oplevet, rørt ved hver enkelt af os, saa der er noget, som gennem alle Brydninger binder os stærkere sammen end før 1940.

Nu er der saa gaaet 5 Maaneder siden

Befrielsen. Vi har prøvet i Forening atter at forvalte vor Frihed, og vi kan allerede have Grund til at spørge, hvorledes Forsøget er lykkedes. I een Henseende har vi vel Lov til at sige, at det er gaaet godt. Selve Overgangstidens største Farer er vi kommet igennem, uden at uoprettelig Skade er sket. Alle har vi vel ogsaa den befriende Følelse ved, at der atter kan tales frit i Danmark, at Folketingets frie Talerstol atter er rejst, at vi atter kan gaa til et frit Valg, hvor den enkelte Borger kan øve sin Indflydelse paa Landets Styre. Men jeg tror, vi samtidig maa erkende, at vi heller ikke er kommet igennem disse 5 Maaneder uden Tab, som kunde være undgaaet. Det er, som den spontane Glæde fra den 4. og 5. Maj allerede har mistet sin Friskhed. Det er, som saa megen Smaalighed har listet sig ind og gjort Menneskene mindre. Hvor meget af Tiden er ikke medgaaet til den uværdige Diskussion om, hvem der nu i Besættelsestiden har indlagt sig størst Ære! Hvor meget af Tiden er ikke medgaaet til at udsaa Mistæneliggørelse her og der! Det er utvivlsomt, at der baade fra den ene og den anden Side er begaaet Fejl gennem Besættelsens Aar. Der er selvfølgelig grebet forkert baade i dette og hint, men det store og altoverskyggende er dog, at Danmark gennem den største Katastrofe, der har ramt Menneskeheden, er blevet skærmet bedre end næsten noget andet Land og derfor ligger som en Oase midt i et ødelagt Europa. Det er sket ved et næsten overnaturligt Held under Krigens sidste Fase. Men Forudsætningerne for, at det kunde ske, var, at alle i vort Folk, der under Krigstidens skiftende Vilkaar blev deres Fædreland tro, gav deres Bidrag til, at Folket stod sammen, Forudsætningen var, at der utallige Gange i alle Aarene handledes klogt og rigtigt og dansk, under rigtig Vurdering af de Forhold, der paa det givne Tidspunkt forelaa.

Hvordan er det da muligt, at danske Mænd og Kvinder i stort Omfang er optaget af smaalig Kævl, i Stedet for at alle burde mødes i en altbeherskende Glæde over, at Maalet blev naaet. Skal vi nu kunne samle Folkets bedste Kræfter om at løse de mægtige Opgaver, der ligger foran os, da maa disse Kræfter ogsaa blive enige om at standse den Forgiftning af det offentlige Liv, der er ved at brede sig, og alle vi her maa bidrage dertil ved, at vi under den kommende Valgkamp fører vore Forhandlinger paa Møderne Landet over under en saadan Form, at vi kan være det bekendt, at vi stadig erindrer, at vi stod sammen i en